

De berichten in het nieuws liegen er niet om: iedereen moet bezuinigen. Dat blijkt ook uit de verhalen van Sylvana en Martine. Maar hoe kun je dat nu het beste aanpakken? Budgetcoach Jaco Brouwer geeft advies.

Tekst: Lobke Kapteijns

In de ban van de bezuinigingen...

Foto's: Mijn Budgetcoach

Samen met Eef van Opdorp begon Jaco Brouwer in 2008 het bedrijf Mijn Budgetcoach. Het duo geeft trainingen op het gebied van budgetteren door mensen te motiveren op een simpele manier hun financiën weer op orde te krijgen. Ze bieden ook hulp in het televisieprogramma 'Uitstel van Executie'.

Jaco: "Er heerst tegenwoordig een veel minder groot taboe rondom financiële problemen. Mensen praten erover en ook op televisie wordt er steeds meer aandacht aan besteed. Mensen denken misschien dat het voornamelijk laaggeschoolden zijn die getroffen worden door financiële problemen. Dat is niet het geval. Iedereen wordt erdoor getroffen, we komen zelfs bij artsen thuis."

Bespaartips van Mijn Budgetcoach

- Om te (be)sparen heb je geen geld nodig, maar overzicht. Als je complete administratie op een hoop ligt, heb je geen idee wat

er binnenkomt en wat je uitgeeft. Gebruik een map waarin je alles overzichtelijk opbergt.

- Houd een kasboek bij en zet op een rij wat je inkomsten zijn en wat je uitgeeft. Met die uitkomst kun je geld gaan verdienen. Kijk bijvoorbeeld eens naar je verzekeringen en naar je gas, water en elektra. Waarschijnlijk zijn ze een tijd geleden afgesloten en heb je er lang niet naar omgekeken. Ga eens surfen op vergelijkingssites zoals www.independ.nl. Je kunt al snel een paar honderd euro besparen.
- Doordat we bijna alles pinnen, voelen we niet hoeveel we uitgeven. Pin daarom aan het begin van de week een vast bedrag en gebruik dat voor die hele week. Op die manier heb je beter inzicht in wat je uitgeeft.
- Koop bewust en laat je niet overrompelen door vlotte verkopers. Ga naar huis en denk goed na over een eventuele aankoop.
- Ga sparen! Al is het maar een klein bedrag per maand. Kijk op internet wat de meest gunstige spaarrekening voor je is.

Had ik die lening maar nooit ge nomen

Sylvana (24) heeft een dochtertje van bijna zes jaar. Ze heeft geen werk. Ze heeft een lening bij een postorderbedrijf waar ze, achteraf gezien, nooit aan had moeten beginnen.

Bijna twee jaar had ik een uitkering. Sinds een paar maanden heb ik een contract aangeboden gekregen bij een detacheringbedrijf, zij zoeken werk voor me en ondertussen betalen zij me een minimumsalaris. Het contract loopt een jaar, ik heb nog tot eind december om een baan te vinden, maar dat valt vies tegen. Ik zou graag iets administratiefs willen doen of in een winkel willen werken. Eigenlijk maakt het me niet eens zoveel uit, ik ben niet al te kieskeurig want ik ben ook niet in de positie om eisen te stellen. Op m'n zeventiende raakte ik onverwacht zwanger, ik had op dat moment geen werk en dus geen inkomen. Ik had mezelf al die tijd niet verzekerd tegen ziektekosten en ook voor mijn kind had ik daar nog niet over nagedacht. Toen begonnen de problemen en kreeg ik mijn eerste schulden door geld te lenen.

Ik reageer op iedere vacature, maar in de afgelopen vier maanden heb ik nog niet één gesprek gehad

In die periode zat ik niet lekker in mijn vel, het was een slechte tijd voor me en ik kwam er ook niet gemakkelijk uit. Ik zorgde uiteindelijk alleen voor mijn kind.

Haar vader betaalt wel alimentatie, dat is net genoeg om maandelijks wat dingetjes voor haar te betalen. Nu staat ze bijvoorbeeld ingeschreven voor de naschoolse opvang, daar gaat ze af en toe na school

naartoe. Ik heb haar daar aangemeld zodat ik kan gaan werken, dat vergroot volgens mij mijn kansen op de arbeidsmarkt. Maar als ik nu zie hoe lang ik al ingeschreven sta bij het detacheringbureau, zie ik het somber in. Ik heb in de afgelopen vier maanden nog niet één gesprek gehad. Terwijl ik op alle vacatures die ze me aanbieden, reageer. Er worden zulke hoge eisen gesteld. Ik heb niet veel werkervaring en ik heb alleen mijn middelbare school afgerond. Als ik dan vervolgens op televisie hoor hoeveel we komende jaren moeten bezuinigen, raak ik behoorlijk depressief. Wat zal het ons brengen? Ik ben nu maandelijks bezig met het uitzoeken hoe ik kan rondkomen. Ik heb alles op een rijtje gezet en heb uitgaven moeten schrappen. Er is een goedkoper telefoonabonnement gekomen en ik heb mijn aanvullende zorgverzekering opgezegd. Zo lang ik mijn rekeningen maar kan betalen, kom ik niet meer in de schulden. Per maand betaal ik tweehonderd euro aan een postorderbedrijf. Achteraf gezien had ik nooit aan die lening moeten beginnen. Ik kon daar zo drieduizend euro lenen. Er waren een heleboel spullen die ik nog niet in huis had. Dat werd me daar wel gemakkelijk gemaakt, ik kon ineens al die spulletjes kopen. Het is natuurlijk belachelijk dat je bij zo'n bedrijf rood kunt staan terwijl ik van een uitkering leefde. Ze vroegen ook nergens om, alleen wat standaard gegevens. En als je wasmachine er plotseling mee ophoudt, moet je iets. Ik heb ervan geleerd, dat zeker. Ik betaal het nu af en ik ga nooit meer naar zo'n bedrijf, je betaalt daar zestien procent rente! Ondertussen sta ik zelf regelmatig op de rommelmarkt om spulletjes te verkopen en ik koop ook vaak spullen op de markt. Ook van Marktplaats maak ik veel gebruik, maar ik heb geen auto dus ik kan spullen niet zelf ophalen. Gelukkig krijg ik veel hulp van mijn familie. We gaan regelmatig een dagje eropuit en we kunnen vaak bij mijn ouders aanschuiven om mee te eten. Om die reden hoef ik ook niet naar de voedselbank en geef ik niet veel uit aan boodschappen. Als ik een rekening niet kan betalen, kan ik altijd bij ze aankloppen zodat mijn schulden niet

oplopen. Maar deze situatie kan natuurlijk niet eeuwig blijven duren, ik zal het zelf moeten oplossen. Via de belastingdienst krijg ik gelukkig ook toeslagen. Nu heb ik een salaris, maar toen ik nog een uitkering had werd ik op mijn uitkering gekort zodra ik een toeslag kreeg. Ook de alimentatie werd met mijn uitkering verrekend. Nu zijn dat gelukkig extraatjes op mijn salaris, dus wat dat betreft ben ik wel positiever gestemd.

Ik spaar ook voor het einde van het jaar, december is 'n heel dure maand

Afgelopen week kreeg ik een brief waarin stond dat mijn huur vanaf 1 juli hoger zou worden. En zo is er elke keer wel iets dat duurder wordt. Ondertussen komt er bij mij niet meer geld binnen. Ik hoop dat het anders wordt als ik werk heb gevonden. Dan maak ik nog eens kans op een salarisverhoging.

Ik kom nu rond van bijna twaalfhonderd euro per maand. Dankzij het contract bij het detacheringsbureau heb ik wat lucht gekregen, de uitkering bedroeg een heel stuk minder. Ik probeer ook iedere maand wat geld opzij te zetten. Zodat ik onverwachte rekeningen kan betalen en een wasmachine kan kopen als die kapot gaat. Maar ik spaar ook voor het einde van het jaar, december is nu eenmaal een dure maand. En rond oktober komt de afrekening weer van de energieleverancier. We hebben een strenge winter gehad, de verwarming heeft flinke toeren gemaakt dus ik ben bang dat het zal tegenvallen.

Mijn dochtertje kan gelukkig wel de dingen doen die ze graag wil doen. Ze zit bijvoorbeeld op zwembad, dat wordt betaald door de sociale dienst. En ook zit ze op balletles die grotendeels door haar vader wordt betaald.

Advies van Mijn Budgetcoach

- Sylvana zou zich bij meerdere CWI's (Centrale organisatie Werk en Inkomen) kunnen inschrijven. Het CWI kan ook helpen met eventuele scholing.
- Voor de naschoolse opvang kan ze een tegemoetkoming krijgen van de fiscus.
- Ze heeft vast en zeker recht op zorgtoeslag.
- Zodra ze vast werk heeft, kan ze een persoonlijke lening nemen om het postorderbedrijf in één keer af te betalen. Postorderbedrijven rekenen al gauw achttien procent rente en bij een persoonlijke lening betaal je ongeveer acht procent rente. De kredietbank wil in enkele gevallen de lening ook omzetten naar een veel lagere rente.
- Alimentatie voor een kind wordt niet beschouwd als inkomen. Ze kan voor gemeentelijke belastingen daarom kwijtschelding aanvragen.

Ze is nu vijf en ik merk dat ze wat meer zicht krijgt op de thuissituatie. Ze komt nu bij klasgenootjes over de vloer en ziet de verschillen. "Mam, ze hebben daar twee wc's" of "zij kunnen dit en dat wel kopen". Ik moet haar dan uitleggen dat mama dat niet kan betalen en dat steekt me wel.

Gelukkig reageren de mensen in mijn omgeving heel goed op mijn situatie. Iedereen denkt met me mee. Ze hebben wel respect voor me dat ik me toch goed weet te redden. En ze houden ook rekening met me. Ieder jaar als mijn opa jarig is, geef ik hem een cadeautje. Dan vraagt hij aan me: "Kun je dat wel missen meissie?" Dat zijn van die kleine dingen waaraan ik merk dat anderen rekening met me houden. □

Ik hoef niet te zwemmen in het geld

Martine (28) zit door een medische misser in de ziektewet en raakte met haar man verward in een ellendige rechtszaak. De kosten liepen op en de inkomsten werden steeds minder. Samen met haar man heeft ze twee kinderen van zes en vier jaar.

In 2008 liep ik door een val in de badkamer een gecompliceerde enkelbreuk op. Ik struikelde met mijn badslippers over het drempeltje. In het ziekenhuis werden schroeven geplaatst en ik moest voor lange tijd in het gips. Al vanaf het begin merkte ik dat het niet goed zat en ik had veel last van mijn kuit. Ik gaf dat ook duidelijk aan in het ziekenhuis. Ik zat wekelijks met mijn klachten bij de Eerste Hulp, ik had echt veel pijn. "Pak maar een paracetamolletje, mevrouw", was dan het advies van de verpleegsters.

Pas twee jaar later hebben ze voor het eerst foto's gemaakt van mijn onderbeen. Daaruit blijkt dat mijn onderbeen en enkel in totaal op acht plaatsen gebroken is geweest. In eerste instantie zou er ook sprake zijn van dystrofie waardoor mijn been niet meer geopereerd zou kunnen worden. Nu wil een arts het uiteindelijk toch proberen. Vierentwintig uur per dag heb ik pijn, ik heb zelfs overwogen om mijn been te laten amputeren.

Ik heb geen inkomsten meer. Met z'n vieren moeten we rondkomen van € 35 per week

Door deze ellende ben ik in de ziektewet terechtgekomen. Dit is allemaal gebeurd vlak nadat mijn man voor zichzelf was begonnen. Dat is bijna drie jaar geleden.

Ik heb altijd gewerkt als managementassistente en op een gegeven moment ben ik met mijn man in de nieuwe zaak gestapt. Ik heb nu geen inkomsten meer, want ik kan nauwelijks werken. We hebben destijds ook geen arbeidsongeschiktheidsverzekering afgesloten, omdat dat niet te betalen was. Mijn man werkte eerst in loondienst in dezelfde branche als waar hij nu als zelfstandige werkt. Daardoor had hij te maken met relatiebeding. Hij mocht geen klanten meenemen van zijn vorige

werkgever. We hebben ons daar keurig aan gehouden, we hebben geen klanten geworven uit het bestand van zijn voormalige werkgever. Maar er waren wel klanten die zelf het contract opzegden bij dat bedrijf en zich vervolgens bij ons meldden. We wisten toen niet dat dat ook niet mocht.

Vervolgens kregen we een claim van 125.000 euro aan onze broek. Er werd beslag gelegd op het huis, op de auto, op alles wat we bezaten. Tweeënhalf jaar hebben we verward gezeten in die rechtszaak, de rekening bedroeg uiteindelijk 37.000 euro. Je hebt dat geld niet, dus moet je kiezen voor een faillissement of een verhoging van de hypotheek. We kozen voor het laatste, want we wilden zo graag in ons huis blijven wonen. Daardoor hebben we meer lasten om te dragen en het bedrijf loopt door de crisis op dit moment wat minder.

Met z'n vieren moeten we rondkomen van 35 euro per week. Ik heb verschillende keren geprobeerd om voor hulp in aanmerking te komen. Mijn burgerservicenummer ken ik uit m'n hoofd, zo vaak heb ik het ingevuld op allerlei formulieren. Maar omdat we een eigen huis hebben, komen we nergens voor in aanmerking. "Verkoop je woning maar", is dan het advies. Ook bij de voedselbank zijn we niet welkom. Gelukkig hebben we heel lieve familie om ons heen, ze helpen ons.

We hebben het erg zwaar gehad de laatste drie jaar. Je slaapt slecht, je zit niet lekker in je vel. De kinderen willen graag op zwemles, maar dat gaat niet. Ze hebben een nieuwe fiets nodig, maar daar is geen geld voor. Zo is er iedere keer wel iets. We zijn ook met het ziekenhuis nog niet klaar, er zal betaald moeten worden voor de fout die ze gemaakt hebben.

Gelukkig is er nu weer een beetje hoop. Mijn man heeft een ander bedrijfje overgenomen dat heel goed samengaat met het bedrijf dat we al hebben. Dat zorgt nu eindelijk voor meer werk en dus inkomsten. Per dag groeit het klantenbestand. Dat doet ons goed. Ik hoef ook echt niet te zwemmen in het geld. Al zouden we maar een beetje kunnen pootjebaden, daar neem ik al genoegen mee. ■

Advies van Mijn Budgetcoach

- Martine zou eens bij de gemeente kunnen informeren naar voorzieningen via de AWBZ (Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten). Daar zitten bepaalde vergoedingen in waar je voor in aanmerking kunt komen. Hiervoor is een indicatie nodig.
- Mocht dit niet lukken: probeer dan eens contact op te nemen met een belangenvereniging voor mensen die in hetzelfde schuitje zitten als jij. Wellicht kunnen zij je helpen.
- Kijk ook of je in het verleden misschien extra ziektekosten hebt gemaakt. Boven een bepaalde drempel bij de inkomstenbelasting zijn die kosten namelijk aftrekbaar. Dat kan een hoop schelen.
- Ook kan Martine kijken of ze recht heeft op zorgtoeslag. De belastingdienst kan haar daar verder mee helpen.

Nuttige websites:

www.mijnbudgetcoach.nl
www.nibud.nl
www.hoebesparen.nl
www.tipsomtebesparen.nl
www.thuisenergiebesparen.nl

Heb jij ook moeite om elke maand rond te komen? En hoe doe je dat dan? Mail jouw bespaartips naar redactie@mijngeheim.nl o.v.v. 'Budgetcoach' of vertel je eigen verhaal op www.mijngeheim.nl.

Uit privacy-overwegingen zijn de namen van Sylvana en Martine in dit verhaal gewijzigd